

SPOVEDANIE ȘI SPERANȚĂ

Of, Doamne, mor, îmi vine rândul,
Nu mai rezist, mă prind suspine,
Mă iartă, am greșit cu gândul...
Gândeam c-o să trăiesc mai bine!

TU lumea ai făcut-o dreaptă,
Azi schimbătoare e întruna,
Nici nu mai știu ce ne așteaptă
Căci împânzită e minciuna.

Nu știe omul de rușine,
Hoția e-n desfășurare,
Iar viața-i plină de suspine
Și-s lupte fără încetare.

Egali ne naștem, Doamne Sfinte,
Dar sunt prea lacomi unii care
Râvnesc mereu spre-nalte ținte,
Călcând pe semeni în picioare.

Cum viața noastră-i trecătoare,
E-un vis, o floare, un șuvoi,
O să răspundem fiecare
La *Judecata de Apoi*.

Căința fie-va târzie,
Păcatul pedepsit se cere,
Dar o speranță este vie:
C-o să ne ierți la *Înviere!*

SCRISOARE

Iubiți părinți trimisu-v-am scrisoare,
Dar n-a ajuns răspunsul până-acum,
Îl mai aștept și încă am răbdare,
E cale lungă, poate-o fi pe drum.

Ce mi-ați răspunde știu: că sunteți
bine,

Că ați plecat cu suflet împăcat
Și-i cald, lumină-i, totul minunat,
Nu-s lacrimi, întristare, nici suspine.

Doar eu lipsesc de lângă voi,
Cândva o să vă fiu aproape
Pe ale veșniciei clape
În verdele curgând șuvoi.

Ale-existenței noduri gordiene
Sunt dezlegate, deci voi fi cu voi,
Sfârșitul doar al vieții pământene
E începutul *Celei de Apoi*.

OMUL E TOT O APĂ...

De ce atâta grabă
Pe-acest pământ străbun?
Azi omul pentru treabă,
Nu stă nici de *Crăciun*.

Nu stă nici la amiază,
Nici pe intemperii,
Nu stă la *Bobotează*,
La *Paște*, ori *Florii*.

De *Sfântul Gheorghe*, sapa
Prezentă-i pe ogor
Și plugul, calul, grapa
Ori strașnicul tractor.

De *Sfântul Petru*, fânul
E strâns adeseori,
Căci harnic e românul...
Nu stă de sărbători.

E-un râu din zori în noapte,
De seară până-n zori,
Ce duce cu el fapte,
Splendidele comori.

Cu viitor în față
Nu-i pasă de efort,
Adună-averi o viață,
Nu s-ar lăsa nici mort.

Iar banii strânși prin muncă
Îi are, ce e drept,
Când Domnul dă poruncă
O parte puși pe piept.

DE CRĂCIUN

(autor Albert Guest [1881-1959],
adaptare după o traducere din limba
engleză de *Dana-Florentina Larco*)

Când pe sfârșite-i anul, fi-vom și mai
buni,
Cu inimă curată-n prag de sărbători,
Iubind pe cei din jur mai mult ca-n
alte luni
Răsplata vine-n glasul de colindători.

Și râsul celor mici ne răsplătește,
Se uită tot efortul cel de peste an,
Iar steaua cea din brad ce strălucește
Ne amintește că nimic nu e în van.

Și glasul inimii îl ascultăm mereu,
Departa-s gândurile ce-s meschine
Ce poate ne-au îndepărtat de
Dumnezeu,
Dar ne-o uni Crăciunul care vine.

De-ar fi ca omului să-i fac portretul
Nu l-aș surprinde-n clipele lui grele,
Aș aștepta, încetul cu încetul,
În hău să-i plece gândurile rele.

Crăciunul e momentul potrivit
Când omului îi iese-n evidență
Ce-i bun în el, cum Domnul a menit,
Așa ar fi să fie-n permanență!

Deși de multe ori e de neînțeles
În lupta pentru a ieși învingător
Dar buni să fim și-atunci, dar mai ales
De sărbători și-oricând în viitor.

Vasile LARCO